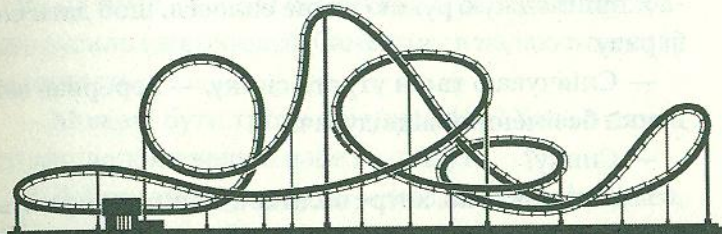

*Дівчатам, які мріють зустріти принца,
але в підсумку закохуються в негідника*

РОЗДІЛ 1

Ровен

В останнє, коли я відвідував похорон, це закінчилося для мене зламанною рукою. Ця історія потрапила на перші шпальти газет, бо я кинувся у відкрити могилу своєї матері. Відтоді минуло понад двадцять років, і хоч я цілковито змінився як особистість, моя огида до скорботи нікуди не зникла. Оскільки я наймолодший онук покійного дідуся, то від мене очікують стояння струнко й непорушно під час тризни. Однак це майже неможливо, бо моя шкіра свербить так, наче мене запхнули в дешевий поліестеровий костюм.

Сотні співробітників і ділових партнерів Кейна висловлюють своє співчуття, і моє терпіння маліє з кожною годиною. Я терпіти не можу похорони, але більше за них ненавиджу розмови з людьми. Є лише кілька людей, яких я здатен виносити, і мій дідусь був одним із них.

Але він помер.

Щемке відчуття в грудях посилюється.

Не знаю, чому це так сильно мене турбує. Я мав час підготуватися, поки він був у комі, проте, коли я думаю про нього, дивне відчуття в грудях повертається щоразу з подвійною силою.

Я пригладжую рукою темне волосся, щоб дати собі раду.

— Співчуваю твоїй втраті, синку, — перервав мої думки безіменний відвідувач.

— Синку?

І це єдине слово, котре вилітає з моїх вуст, настільки в'їдливе, що чоловік здригається.

Джентльмен тремтливими руками поправляє краватку на грудях:

— Я... ну... — бідкається незнайомець.

— Вибачте моему братові. Він бореться зі своїм горем, — відказує Кел, кладе руку мені на плече й стискає його. Його горілчано-м'ятний подих б'є мені в обличчя й змушує скривитися. Попри те, що у своєму випрасуваному костюмі та з ідеально укладеним світлим волоссям мій середній брат має вигляд на всі дев'ять, його червоні від сліз очі свідчать про інше.

Перш ніж попрямувати до найближчого виходу, чоловік щось бурмоче собі під носа, та я його не слухаю.

— Борюся зі своїм горем?! — хоча я й не в захваті від думок про смерть дідуся, сьогодні я *не борюся* ні з чим, окрім дошкульної печії.

— Розслабся. Зазвичай між людьми так заведено говорити на похороні, — Кел зводить свої світлі брови, дивлячись на мене.

— Мені не потрібні виправдання, чому я так поведуюся, — відповідаю я.

— Ні. Але тобі, схоже, була потрібна вагома підстава, щоб відлякати найбільшого інвестора в наш готельний бізнес у Шанхаї, — відказує Кел.

— Тряся, — лаюся я.

Як на мене, світські бесіди вимагають занадто багато зусиль і дипломатії. Саме тому я надаю перевагу самотності.

— Можеш бути трохи ввічливішим? Хоча б якусь годину, допоки великі цабе не поїдуть.

— Я й так зі шкіри пнуся, — моє ліве око сіпається, коли я стискаю губи.

— Що ж, намагайся краще. Бодай заради нього, — Кел нахиляє голову до фотографії над каміном.

Я тремтливо зітхаю. Та світлина була зроблена під час сімейної подорожі до «Дрімленду», коли ми з братами були ще дітьми. Дідусь посміхається на камеру, хоча я, наче маленьке мавпеня, що міцно тримається за свою маму, щоб не впасти, обхоплюю його шию своїми крихітними рученятами. Деклан стоїть поруч з дідусем із закоченими очима, а Кел тим часом наставляє йому різки. Мій батько на фото тверезий, що для нього бувало рідкістю. Він посміхається й обіймає дідуся за плече. Якщо добряче постаратися, то я навіть можу уявити, як звучав мамин сміх, коли вона знимкувала. Я не пам'ятаю її тодішнього обличчя, та можу згадати її посмішку.

Дивна пирхота в горлі заважає мені ковтати.

Залишкова алергія від бурхливої весни в місті та й по всьому.

Я прочищаю подразнене горло.

— Йому б не сподобалось таке шоу, — незважаючи на бізнес дідуса в індустрії розваг, він не любив бути в центрі уваги. Його живого сама лише думка про те, що всі ці люди приїхали на околицю Чикаго заради нього, ніяк би не порадувала.

Кел знижує плечима.

— Він знав, чого від нього очікують. Як ніхто інший.

— Нетворкінг, замаскований під поховання? — іронізую я.

Куточки губ Кела розпливаються в невеличкій посмішці, та за мить повертаються до нейтрального стану.

— Ти маєш рацію. Дідусь би жахнувся. Він завжди повторював, що неділя — це день відпочинку.

— Немає спокою для нечестивих.

— Ще менше — для багатих, — по інший бік від мене зупиняється Деклан. Він неприкрито суворо дивиться на натовп. Мій старший брат досконало навчився залякувати людей, тому всі уникають його пронизливого крижаного погляду. Траурний костюм пасує йому до темного волосся. У ньому він скидається на Зорро.

Я дещо заздрю Деклану, бо зазвичай люди спершу звертаються до мене, вважаючи наймилішим онуком, оскільки я наймолодший. Можливо, я й народився останнім, але точно не вчора. Єдина причина, чому гості знаходять час, аби поговорити з нами, — це їхнє бажання й надалі відчувати нашу прихильність. І таке фальшиве ставлення не є чимось несподіваним. Особливо, коли моральний компас усіх людей, з якими ми спілкуємося, постійно вказує на пекло.

До нас трьох підходить невідома пара. Жінка дістає з сумочки серветку, щоб витерти пересохлі очі, а її чоловік простягає нам руку для потискання. Я дивлюся на нього з відразою, ніби він заразний.

Він ховає руку назад у кишеню, а його щоки рум'яніють.

— Я хотів висловити свої співчуття. Я дуже шкодую про вашу втрату. Ваш дідусь... — починає він.

Я зупиняю його кивком. Це буде до біса довга ніч. І піднімаю келих.

Це за тебе, дідусю.

Я дивлюся на білий конверт. Зверху витонченим дідусевим почерком написано моє ім'я. Я перевертаю. На ньому немає сургучевої печатки з його фірмовим написом «Замок принцеси Кари в Дрімленді».

Адвокат вручив листи й моїм двом братам і мовив:

— Ви мусите прочитати, що він написав вам перед смертю, до оголошення останньої волі й заповіту містера Кейна.

Моє горло стискається, коли я дістаю із конверта свій лист. Виявляється, він датований три роки тому, рівно за тиждень до нещасного випадку з дідусем, унаслідок якого він упав у кому.

Моєму чарівному маленькому Ровенові.

Я задихаюся від сміху. Чарівний і маленький — це останні слова, якими б я описував себе, оскільки я високий, наче гравець НБА, ще й емоційний, ніби скеля,

однак дідусь був блаженним невігласом. Це було його найкращою рисою й водночас найгіршою, що сильно залежало від ситуації.

Хоча ти вже дорослий чоловік, у моїх очах ти завжди будеш тим самим маленьким хлопчиком. Я досі пам'ятаю день твоєї появи на світ, наче це сталося вчора. Ти народився найбільшим серед трьох братів, із цими пухкенькими щічками й головою, густо вкритою темним волоссям, якому я трохи заздрив. Поки тебе не повернули матері, ти постійно верещав і не переставав плакати. Та коли вона брала тебе на руки, то здавалося, що все зупинилось.

Я перейшов поглядом цей абзац двічі. Дивно читати, як мій дідусь невимушено згадує мою матір. Ця тема була табу в моїй родині. І з часом я вже не міг згадати ні її обличчя, ні її голосу.

Я знаю, що приділяв багато уваги справам і не проводив із вами стільки часу, скільки мав би. Звісно, легко звинуватити у фізичній та емоційній відстороненості в наших взаєминах саме компанію. Коли померла ваша мати, я не знав, що робити та як допомогти. Коли твій батько відштовхнув мене, я присвятив себе роботі, а з часом і зовсім очерствів. Це спрацювало, коли померла моя дружина, це спрацювало, коли померла твоя мати, та я усвідомлюю, що цим прирік твого батька на невдачу. І, вчинивши так, підвів вас усіх. Замість того, щоб

навчити Сета, як пережити велику втрату, я показав йому, як жити у відчай, що, зрештою, тільки нашкодило тобі й твоїм братам. Ваш батько вас виховував так, як умів, і в цьому моя провинна.

Звичайно, дідусь виправдовує дії свого батька. Він був надто зайнятий, аби побачити, яким справжнім чудовиськом виявився його син.

Поки пишу ці рядки, я живу в «Дрімленді» й намагаюся розібратися в собі. Щось турбувало мене упродовж останніх кількох років, і я не міг зрозуміти, що саме, поки не приїхав сюди, щоб по-новому поглянути на життя. Я зустрів людину, яка вказала мені на мої помилки. Компанія розвивалась, а я встиг забути, заради чого то все починав. І раптом зрозумів, що мене оточувало стільки щасливих людей, але я ніколи в житті не почувався таким самотнім. І хоча моє ім'я стало синонімом слова «щастя», я почувуюся зовсім не так.

Неприємне відчуття кігтями впивається в мої груди й благає випустити його на свободу. Я пережив темний час, коли міг би зрозуміти його слова. Та я відключив цю частину свого мозку, коли усвідомив, що ніхто не врятує мене, крім мене самого.

Я хитаю головою, щоб зосередитись і читати далі.

Старість — це дуже своєрідний етап життя, бо вона дає змогу поглянути на речі інакше. Цей оновлений заповіт — мій спосіб після смерті спокутувати